

NA ZÁPAD JE CESTA DLOUHÁ - 14.

Pátek, 05. června 2020

Ten dopis, co mi ÁenuÁjka podÁivala, znÁ: â€žSdÁ›lujeme vÁim, Áe na zÁkladÁ› vaÁjeho dopisu ze dne 22.1.1985 ke generÁlnÁ-mu tajemnÁ-kovi ÁšV KSÁCE a prezidentu ÁCESSR, byla zÁjleÁ›itost znovu posouzena a bylo rozhodnuto ministrem vystÁ›hovÁjnÁ- dÁ›tÁ- do Kanady vÁ›jimeÁ›nÁ› povolit. PodajÁ›li rodiÁ›e u Á›sl. zastupitelstvá›ho Á›Á›TMadu v KanadÁ› novy

Bylo 8 kvÁ›tna

1985. KdyÁ› jsem se z radostnÁ› zprÁ›jva vzpamatoval, nedokÁ›jal jsem si vysvÁ›tlit, proÁ› musÁ›me znovu Á›jdat o slouÁ›enÁ› rodiny, kdyÁ› jiÁ› bylo vystÁ›hovÁjnÁ- dÁ›tÁ- povoleno. NÁ› kterÁ› Á›Á›TMednÁ› formality jsou mimo logiku. Kopii dopisu jsem odeslal na zastupitelstvá› do Montrealu s novou Á›jlostÁ› o slouÁ›enÁ› rodiny. Po dvou tÁ› dnech pÁ›iÁ›jel dopis z ambasÁ›jdy se speciÁ›lnÁ›m formulÁ›Á›em. Ve stejnÁ› den byl vyplnÁ›n a odeslÁ›n. JeÁ›tÁ› jsem na Á›s. ambasÁ›jdu zavolal a byl jsem ujiÁ›tÁ›n panem CÁ›saÁ›em, kterÁ› zÁ›leÁ›itost vyÁ›mizoval, Á›e naÁ›i Á›jlost o vystÁ›hovÁjnÁ- dÁ›tÁ›, jak ji obdrÁ›jÁ›, odeÁ›je do Prahy.

Byli jsme

netrpÁ›livÁ›. Z telefonnÁ›ho rozhovoru s mou sestrou, kterÁ› nÁ›js v zÁ›leÁ›itosti dÁ›tÁ› zastupovala, jsme se dozvÁ›dÁ›li, Á›e na pasovÁ›m oddÁ›lenÁ› majÁ› veÁ›kerÁ› informace o Markovi a JiÁ›m vÁ›etnÁ› poÁ›adovanÁ›ch fotografiÁ›, ale pasovÁ› oddÁ›lenÁ› dosud nemÁ› Á›jdnou informaci ohlednÁ› vydÁ›jnÁ› pasÁ›.

Od mÁ›ho hovoru s

panem CÁ›saÁ›em ubÁ›hlo 10 dnÁ›. Nelenil jsem a znovu telefonuji na Á›s. ambasÁ›jdu. Pan CÁ›saÁ› mi Á›ekl doslova toto:

â€œVe vaÁ›jÁ›- Á›jlosti

chybÁ› fotografie vaÁ›ich synÁ›, takÁ›e ji jako neÁ›plnou nemohu odeslat, na shledanou.â€• A v telefonu ticho. DalÁ›m telefonem mÁ› sestra informovala, Á›e na pasovÁ›m oddÁ›lenÁ›, sice foto, majÁ› ale odeslÁ›jnÁ›- Á›jlosti i s fotkami je jen na rozhodnutÁ› zamÁ›stnance ambasÁ›jdy. Pro jistotu jsem sestru poÁ›jdal o urychlenÁ› zaslÁ›jnÁ› fotek z ÁCESSR do Kanady na Á›s. ambasÁ›jdu.

Po tÁ›to

informaci jsem opÁ›t volal panu CÁ›saÁ›em a sdÁ›lil, Á›e pasovÁ› oddÁ›lenÁ› fotky dÁ›tÁ› majÁ›, ale skuteÁ›nÁ› je jen na nÁ›m, zdali Á›jlost odeÁ›je.

OdpovÁ›jÁ› pana

CÁ›saÁ›em mÁ› potÁ›jila. â€œPane, zÁ›tra odeÁ›ju vaÁ›i Á›jlost bez fotografiÁ›- vaÁ›ich dÁ›tÁ›, ale nerad to dÁ›lÁ›m.â€• S pÁ›jdnÁ›m hezkÁ›ho dne jsme se rozlouÁ›ili.

KoneÁ›nÁ›

vyÁ›mÁ›zeno. Radovali jsme se. V Praze po obdrÁ›enÁ›- Á›jlosti z ambasÁ›jdy je vyÁ›mÁ›zenÁ› pasÁ› jen otÁ›zka dnÁ›, poslali jsme dostateÁ›nou Á›jstku na zakoupenÁ› letenek a informoval jsem telefonicky sestru. JejÁ›- odpovÁ›jÁ› nÁ›js zmrazil. Á›jdnÁ›j vaÁ›je Á›jlost o slouÁ›enÁ› rodiny z ambasÁ›jdy dosud nepÁ›iÁ›la.

Od slibu pana

CÁ›saÁ›em, Á›e Á›jlost odeÁ›je, ubÁ›hly snad jiÁ› tÁ› nedÁ›le. Nelenil jsem ani minutu a volÁ›m do Montrealu na ambasÁ›jdu. V telefonu se ambasÁ›jda pÁ›edstavila tentokrÁ›t mimoÁ›jdnÁ›, mÁ›sto bÁ›nÁ›ho: Dobrá› den zastupitelstvá›- ÁCESSR, se ozvalo Á›esky. â€œCo chcete, koho hledÁ›te.â€• Vzalo mi to dech.

â€œRÁ›d bych mluvil

s panem CÁ›saÁ›em. Vyslovil jsem svÁ› pÁ›jdnÁ›. â€œTen tu nenÁ›-â€• byla odpovÁ›jÁ›. Nakonec jsem k telefonu dostal reprezentanta ambasÁ›jdy. DozvÁ›dÁ›l jsem se k velkÁ›mu zklamÁ›nÁ›, Á›e pan CÁ›saÁ›em mÁ› dovolenou a Á›e se vrÁ›tÁ› za mÁ›sÁ›c. O naÁ›em pÁ›jdnÁ›-padu ten muÁ›, se kterÁ›m jsem mluvil, nic nevÁ›dÁ›l a tak jsem mu celou zÁ›leÁ›itost o vystÁ›hovÁjnÁ- dÁ›tÁ› vylÁ›il.

â€œPoÅ•kejte

moment, jdu se podÅ•vat do kancelÃ¡Å•e pana CÃ¡-saÅ•e.â€• Minuty Å•ekÃ¡nÃ¡- byli krutÃ©.

"Pane, vaÅ•ji

Å•Ã¡dost jsem naÅ•jel, omlouvÃ¡m se za zpoÅ•dÃ¡nÃ¡-, a zÃ¡-tra vaÅ•ji Å•Ã¡dost naÅ•jÃ¡- speciÃ¡lnÃ¡- poÅ•tjou odeÅ•jlu. Slib splnil a mÃ¡- dodnes mrzÃ¡-, Å•e si nepamatuji jeho jmÃ©no. Jsme mu velice vdÃ¡nÃ¡-.

Å•Ã¡dost o

vystÃ¡hovÃ¡nÃ¡- dÃ¡tÃ¡-, pokud by jÃ¡- patÃ¡mÃ¡nÃ¡Å• ad neobdrÃ¡el ve stanovenÃ©m termÃ¡-nu, by pro nezÃ¡jem rodiÅ•Ã¡- byla zamÃ¡tnuta. Pan CÃ¡-saÅ• se snaÅ•ilâ€•!

Z povÃ¡Å•enÃ¡-

nÃ¡Å•elnÃ¡-ka SprÃ¡vy SNB hl.m. Prahy a SÃ¡CEK VÃ¡m sdÃ¡luji, Å•e nezletilÃ½m dÃ¡tem KoubovÃ½m bylo dne 23. srpna 1985 povoleno vystÃ¡hovÃ¡nÃ¡- do Kanady. PodepsÃ¡n nÃ¡Å•elnÃ¡-k.

V polovinÃ¡- zÃ¡Å•Ã¡-

1985 v odpolednÃ¡ch hodinÃ¡ch, drÃ¡ce se za ruce, jsme bez pÃ¡jr mÃ¡sÃ¡cÃ¡ po tÃ¡ech letech plni oÅ•ekÃ¡vÃ¡nÃ¡- v pÃ¡Å•-letovÃ© hale letiÅ•tÃ¡ Vancouver, vyhlÃ¡eli v davu dvÃ¡- blonÃ¡atÃ© hlavy naÅ•jich synkÃ¡-.

â€œPodÅ•vej, tÃ¡mhle

jdouâ€•, ukÃ¡zal jsem Å•enÃ¡- na dva chlapce s malÃ½mi batÃ¡ky na zÃ¡dech v doprovodu letuÃ¡ky.

V hale jiÅ•

proÃ•dlo, pÃ•esto jsme mÃ¡vÃ¡nÃ¡-m snaÅ•ili na sebe upozornit. Jakmile nÃ¡s chlapci spatÃ•ili, Alenka nevydrÃ¡ela a rÃ¡znÃ¡- chlapcÃ¡m vyÃ¡la vstÃ¡c. KdyÅ• koneÃ•nÃ¡- stÃ¡jla pÃ•ed nimi, dlouhÃ© vteÃ•iny si je jen prohlÃ¡ela, synci zas ji. RozpÃ¡hla ruce a oba chlapce k dobÃ¡- tiskla.

JÃ¡ to neslyÅ•el,

ale urÃ•itÃ¡- je zasypÃ¡vala omluvami za ony tÃ•mi dlouhÃ© roky. KdyÅ• dÃ¡kovala letuÃ¡ce, vyuÅ•il jsem pÃ•Ã¡leÅ•itosti pÃ•ivÃ¡-tat se s chlapci jÃ¡.

TakÃ© bylo ticho

a vzÃ¡jemnÃ© prohlÃ¡enÃ¡-. Podal jsem kaÅ•dÃ©mu jednomu z nich â€œoficiÃ¡lnÃ¡-â€• ruce, trochu pÃ•iklekl a maje oba v nÃ¡ruÃ•Ã¡- zmoohl jsem se jen na â€œAhoj kluci, vÃ¡-tÃ¡m vÃ¡s ve Vancouveru a jsem moc rÃ¡d, Å•e jsme spoluâ€•.

â€žTatÃ¡â€•, oslovil

mÃ¡- starÃ¡Å•- Marek. â€žPan Ruda nÃ¡m slÃ¡bil, Å•e nÃ¡s svezde letadlemâ€•, a ukÃ¡zal na muÅ•e za mnou. MezitÃ¡-m, co jsme se s panem Rudou pÃ•edstavili, Alenka dÃ¡lala to samÃ© s naÅ•ji pÃ•Ã¡-telkynÃ¡- Evou a jejÃ¡-mi dvÃ¡-ma syny Michalem a Karlem, kteÃ•Ã¡- pÃ•ijeli takÃ© chlapce uvÃ¡-tat.

Co bylo dÃ¡l? Pan

Rudolf, kterÃ½ s chlapci v letadle cestoval, slib dodrÃ¡el a svezl je. Po tÃ½dnu odpoÅ•inku nastoupili do Å•koly angliÃ•tiny a dÃ¡lali velkÃ© pokroky.

V podnikÃ¡nÃ¡- se

mi daÃ•ilo, Alenka mohla pÃ•estat pobÃ¡-hat po kuchyni restaurace. Oba chlapci zdÃ¡rnÃ¡- hrÃ¡li tenis, starÃ¡Å•- Marek byl mezi deseti nejlepÃ¡-mi v BC.

A jak je po

Ã•yÃ•iceti letech? Oba synovÃ© majÃ¡- dobrÃ© zamÃ¡stnÃ¡nÃ¡-, svou rodinu, my tÃ•mi vnouÃ•ata. Jana, kterÃ¡ nÃ¡m v TorontÃ¡- poskytla prvnÃ¡- pomoc, se takÃ© pÃ•estÃ¡-hovala do BC, a pravidelnÃ¡- se stÃ½kÃ¡me. JejÃ¡- i mÃ¡- vnuÃ•ka, takÃ© Jana, odeÅ•jla za nÃ¡mi, je zde jiÅ• 21 let a mÃ¡- dvÃ¡- krÃ¡snÃ© dÃ¡ti. TakÅ•e kdyÅ• se sejdeme, je nÃ¡s opravdu pÃ¡knÃ¡- hromada. To jen letos to na Velikonoce nevyÃ¡lo kvÃ¡-li zpropadenÃ© epidemii. Pepa Koubatak zas nÃ¡-kdy pÃ•Ã¡-Ã¡tÃ¡

